

Arrest

nr. 121 698 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DE GROOTTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Kunduz in de gelijknamige provincie.

Uw vader bezat een loods waarin verschillende winkels gevestigd waren. De winkeliers betaalden maandelijks huur aan uw vader. Tijdens het talibanregime werd de loods in beslag genomen door de taliban, meer bepaald door de broers Islam en Abdulrahim. Na het talibanregime kreeg uw vader de loods terug in zijn bezit. Rond 2008 stak het conflict tussen uw vader en de broers Islam en Abdulrahim echter opnieuw de kop op omdat deze laatsten beweerden dat de loods nog steeds hun eigendom was. Uw vader, die de officiële eigendomsapieren had, betwiste dat. Een viertal jaar geleden

werd uw vader met een kogel in het hoofd vermoord. Toen de politie naar uw huis kwam om uw moeder te verhoren, vertelde zij over de problemen met Islam en Abdulrahim. Hierop werden de twee broers gearresteerd door de politie. In de nasleep van hun arrestatie kwam de familie van uw broers naar uw moeder om te vragen om de politie te vertellen dat de broers onschuldig waren. Uw moeder deed dit niet. Uiteindelijk verkocht de familie van de broers acht jerib van hun gronden en kochten ze de broers vrij.

Hierna verhuisde u met uw moeder en broers van het district Khanabad, waar uw gezin omwille van het grondconflict tijdelijk was gaan wonen, terug naar de stad Kunduz. U ging daar eerst acht maanden in de leer bij een schilder en vond daarna werk als schilder op de luchthaven van Kunduz. Op de luchthaven werkte u bij drie verschillende bedrijven. Toen u op een dag van uw werk naar huis ging met de motorfiets, merkte u twee mannen op met een motorfiets die u deden stoppen. Van zodra u stopte, kroop één van de mannen bij u op de motorfiets en beval u te rijden, terwijl hij u met een mes bedreigde. De andere man richtte zijn kalasjnikov op u en volgde met zijn motorfiets. U reed naar een huis waar u werd ondervraagd. Uw adres werd genoteerd en uw badge van uw werk werd afgenomen. U werd beschuldigd van spionage. Na een tijd verlieten uw ondervragers de kamer waar u zat en sloten u op. 's Avonds ontsnapte u via het toilet. U keerde naar uw moeder terug. Zij zei dat u niet langer veilig was in Afghanistan en belde uw schoonbroer. Hij regelde uw vertrek.

U kwam in België aan op 27 juni 2011 en u vroeg 's anderendaags asiel aan.

Na uw vertrek werd uw broer Taher door onbekende mannen ontvoerd uit het huis van uw schoonbroer, waar uw moeder en broers waren gaan inwonen. U hebt sindsdien niets meer gehoord van of over uw broer. Na de ontvoering zette uw schoonbroer uw moeder en andere broer op straat, uit angst dat zijn gezin iets zou overkomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara; de taskara van uw moeder; een aanbevelingsbrief; een badge.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Het betreft immers een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegedicht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de voornaam waarmee u zichzelf bij de start van uw asielprocedure identificeerde en die u ook systematisch gebruikt tijdens uw beide interviews bij de Belgische asielinstanties, niet uw echte naam is. Zowel tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij uw gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw voornaam Kambis is (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1; verklaring geregistreerd bij DVZ, punt 2 en gehoorverslag CGVS dd. 28.05.2013, p. 3). U stelt echter later in uw verklaringen voor het CGVS en DVZ dat u uw naam in Afghanistan op een gegeven moment veranderd hebt (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw echte naam, de naam die op uw taskara staat en door wie u door iedereen genoemd werd, is Qasim (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U stelt dat toen u op de luchthaven werkte, u door uw moeder werd gevraagd om uw naam te veranderen, omdat ze bang was dat u onderweg van uw werk naar huis zou worden tegen gehouden. Het is echter vreemd dat u uw echte naam niet opgeeft wanneer u aan het begin van het interview gevraagd wordt naar uw naam (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U vermeldt zelfs niet dat u een alias heeft maar u geeft gewoon de naam Kambis op. Ook tijdens uw gehoor bij DVZ vermeldt u de naam Qasim geen enkele maal. Aangezien Qasim uw echte naam is en het ook de naam is die wordt vermeld op het enige document dat u voorlegt

ter staving van uw identiteit, namelijk uw taskara, en u de naam Kambis enkel gebruikte op uw badge voor uw werk op de luchthaven, is het vreemd dat u uzelf niet met Qasim maar wel met Kambis identificeert tijdens deze asielprocedure.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de taliban blijkt uit uw relaas dat die op twee redenen gestoeld is: enerzijds vreest u de taliban vanwege het eigendomsconflict waarin uw vader verwickeld was met de broers Islam en Abdulrahim en anderzijds vreest u de taliban omdat u door hen als spion aanzien wordt aangezien u op de luchthaven van Kunduz, en dus bij de buitenlanders en Afghaanse autoriteiten, als schilder was tewerk gesteld.

Inzake het eigendomsconflict moet worden gesteld dat u dit conflict en de gevolgen ervan noch aan de hand van uw relaas, noch aan de hand van de door u neergelegde bewijsstukken, aannemelijk hebt gemaakt. Ten eerste is het opvallend dat u er niet in slaagt enig document te produceren waaruit blijkt dat uw vader de eigenaar was van de loods waarover u vertelt of dat er over die loods problemen zijn ontstaan. Nochtans verklaart u dat uw vader in het bezit was van officiële eigendomsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd naar waar die documenten zich dan bevinden, stelt u dat die normaal gezien bij uw ouders in Afghanistan waren. U stelt dat uw moeder ze misschien heeft, maar misschien ook niet. Gevraagd waarom u deze documenten niet meenam bij uw vlucht uit Afghanistan, stelt u dat u onverwacht vertrokken bent, en niets hebt meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit kan echter niet als afdoende verklaring voor de afwezigheid van overtuigingsstukken worden aanzien aangezien u na uw aankomst in België wel andere documenten (een kopie van uw taskara, de taskara van uw moeder, uw badge en een aanbevelingsbrief) vanuit Afghanistan liet opsturen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook al kreeg u van het Commissariaat-generaal alsnog de mogelijkheid om deze documenten op te vragen aan uw familie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 16), greep u deze gelegenheid niet aan. Aangezien het eigendomsconflict een belangrijke reden is waarom u vervolging vreest door de taliban in Afghanistan, spelen de documenten die dit conflict kunnen aantonen een grote rol binnen de asielprocedure. Dat u weinig moeite doet om deze documenten voor te leggen en de verantwoordelijkheid hiervoor bij het Commissariaat-generaal legt (zie gehoorverslag CGVS, p. 16), is dan ook bijzonder vreemd. Daarnaast vermeldt u tijdens uw interview ook dat uw vader voor zijn dood klacht had neergelegd bij de politie over de praktijken van Islam en Abdulrahim (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Hoewel er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw vader over documenten beschikte met betrekking tot deze klacht, legt u deze evenmin voor. Wanneer gevraagd wordt naar wat de politie met deze klacht gedaan heeft, stelt u dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). De reden waarom u dit niet weet, namelijk dat, hoewel u hiernaar vroeg, uw vader u te jong vond om u van antwoord te dienen, is niet bevredigend, aangezien u op het moment van deze feiten volgens het leeftijdsonderzoek al minstens 17 en volgens uw verklaringen 14 à 15 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p. 17), een leeftijd waarbij verwacht mag worden dat u beter op de hoogte bent van de problemen van uw familie. Bovendien was u er blijkbaar wel van op de hoogte van dat uw vader klacht had ingediend. Dat u daarentegen niet weet wat het gevolg van die klacht was, is dan ook hoogst bevreemdend. Ook blijkt uit uw verklaringen dat de politie een onderzoek instelde naar de moord op uw vader. De politie kwam bij u thuis langs om uw moeder te ondervragen en de broers Islam en Abdulrahim werden gearresteerd en opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans kunt u ook met betrekking tot de moord op uw vader geen enkel document neerleggen.

Daarnaast is het ook vreemd dat u over de broers Islam en Abdulrahim weliswaar verklaart dat zij banden hebben met de taliban (zie gehoorverslag CGVS, p. 15), maar dat u niet kunt uitweiden over wat hun rol binnen de taliban dan wel precies is. Zo komt u niet verder dan in algemene termen te stellen wat de taliban doen en te opperen dat de broers spionnen waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd naar concrete slachtoffers van de broers buiten uw familie, blijft u het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Van decennialange vijanden van uw familie, die verantwoordelijk zijn voor de moord op uw vader en deels ook aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan, mag worden aangenomen dat u beter op de hoogte bent van welke activiteiten zij precies uitvoeren en waarom zij bijgevolg zo gevaarlijk zijn voor u en uw familie. Ook hier gaat het niet op dat u uw jonge leeftijd op het moment van de feiten inroept als excuus om van deze zaken niet beter op de hoogte te zijn.

Bovendien is ook uw rol binnen het grondconflict en de nasleep ervan niet duidelijk. Gevraagd naar waarom u en uw broer door Islam en Abdulrahim sinds de dood van uw vader worden gevisieerd, antwoordt u dat men denkt dat u wraak wil nemen voor de moord op uw vader en dat de familie van de broers kwaad is omdat uw familie niet is ingegaan op hun eis om de klacht tegen de broers in te trekken, waardoor de familie van Islam en Abdulrahim hun gronden moesten verkopen om de broers vrij te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit uw relaas blijkt echter niet dat u pogingen hebt ondernomen om wraak te nemen voor de moord op uw vader of dat u door de broers Islam en Abdulrahim of hun familie persoonlijk werd bedreigd. Ook is het vreemd dat u niet weet wat er sinds de moord op uw vader met de loods is gebeurd of wie er momenteel de eigenaar van is (zie gehoorverslag

CGVS, p. 5). Ook weet u niet of de winkels in de loods sinds de moord op uw vader nog open zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gezien het belang van het conflict over deze loods binnen uw leven- uw vader werd als gevolg van dit conflict vermoord en u moest mede door dit conflict uw land verlaten- is het vreemd dat u niet beter op de hoogte bent van de recentste ontwikkelingen omtrent deze loods. Er kan worden aangenomen dat u hiervan zelfs na uw vertrek uit Khanabad beter op de hoogte zou zijn.

Daarnaast hebt u ook uw tewerkstelling op de luchthaven van Kunduz en de problemen met de taliban die hiervan een gevolg waren, niet aannemelijk gemaakt. Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u uw werkgevers op de luchthaven, niet precies kunt benoemen. Zo vermeldt u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor het bedrijf ICC gewerkt heeft (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1 en 2). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal een eerste keer gevraagd wordt naar de bedrijven op de luchthaven waarvoor u gewerkt hebt, vermeldt u de namen Corps, Nasir Ahmad en Dain Corps (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Pas later in het interview vermeldt u dat op de petten van de werknemers van Corps de naam ECC geschreven stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet meteen naar deze naam verwijst wanneer u gevraagd wordt naar uw werkgevers op de luchthaven. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u het bedrijf van Nasir Ahmad en Dain Corps niet vermeldt tijdens uw gehoor bij DVZ.

Ook is het niet duidelijk wat u precies bedoelt met Corps en wat voor bedrijf, instelling of organisatie uw werkgever precies was. Zo stelt u dat de plaats waar u werkte ook "drugs" werd genoemd, maar geeft u verder weinig uitleg over waarom dat zo was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien bent u er niet geheel zeker van wat er precies drugs werd genoemd. Ook is het vreemd dat Aminullah, de man voor wie u telkens in onderaanneming werkte, er geen probleem van maakte dat u van naam veranderde tijdens uw tewerkstelling voor hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Temeer daar u op een site werkte die als belangrijk doelwit voor AGE's moet worden aanzien.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen omtrent de oorzaken van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Verder dient er nog te worden gewezen op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen. Zo is het eigenaardig dat u nadat u door de dorpsverantwoordelijke gewaarschuwd was dat u met uw job moest stoppen, aan deze waarschuwing geen gehoor af en bleef verder werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U stelt dat u genoodzaakt was uw job aan te houden om uw familie te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Nochtans blijkt uit uw eerdere verklaringen dat uw familie 13 à 14 jerib aan grond bezit waarop een landbouwer werkt die contractueel verplicht is een deel van de opbrengst aan uw familie af te staan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat uw gezin, bestaande uit u, uw moeder en uw broers, op die manier in haar levensonderhoud kon voorzien. Het is dan ook vreemd dat u, na bedreigingen door uw dorpsverantwoordelijke, het risico nam om verder te werken, waardoor het risico dat u iets zou overkomen en dus de kans dat uw familie het zonder uw geld moest stellen, reëel was. Gelet op het grote risico, waarvan u zich, getuige uw plotse naamsverandering, goed bewust was en gelet op de bezittingen van uw familie, is het vreemd dat u uw werk op de luchthaven verder zette. Bovendien kan worden aangenomen dat u met uw vaardigheden als schilder ook op andere plaatsen aan werk kon geraken. U was voor uw werk op de luchthaven trouwens al acht maanden bij iemand in dienst geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Ten slotte wordt opgemerkt dat u ook over uw ontvoering door de taliban onaannemelijke verklaringen aflegt. In de eerste plaats is het vreemd dat u dermate slecht bewaakt werd dat u via het toilet kon ontsnappen uit het huis waarin u werd vastgehouden. Zo kon u ongestoord uit uw kamer, via de hal naar het toilet lopen en kon u ook, nadat u langs het toilet naar buiten was geglipt, ongehinderd een boom inklimmen om zo over de omheining van het huis te geraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Indien de taliban u werkelijk gevangen hielden op verdenking van spionage, kan worden aangenomen dat ze u beter zouden in het oog houden. Nog in verband hiermee is het vreemd dat u eerst verklaart dat u in de kamer waar u zat werd opgesloten en dit ook bevestigt wanneer hiernaar expliciet wordt gevraagd, maar even later verklaart dat u de kamer wel degelijk uit kon om naar het toilet te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Voor wat betreft de kopie van uw taskara en de taskara van uw moeder wordt opgemerkt dat deze documenten enkel informatie bevatten betreffende uw nationaliteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staat. Met betrekking tot de aanbevelingsbrief en de badge wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de

subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiare beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van

de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u, een volwassen jongeman, zes jaar naar school bent geweest en een opleiding tot schilder genoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Daarnaast bent u van thuis uit Dari-sprekend en bent u ook het Pasjtue machtig (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien bezit uw familie 13 à 14 jerib land die verpacht werden en waarvan uw familie op een gedeelte van de opbrengst kan rekenen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, zoals in Kaboel, een bestaan uit te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift twee stukken toe over de veiligheidssituatie in Afghanistan alsook een kopie van zijn arbeidscontract.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart vervolging vanwege de taliban te vrezen omwille van enerzijds het eigendomsconflict waarin zijn vader verwickeld was met de broers Islam en Abdulrahim en anderzijds omdat verzoeker door hen als spion aanzien wordt aangezien hij op de luchthaven van Kunduz, en dus bij de buitenlanders en Afghaanse autoriteiten, als schilder was tewerk gesteld.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren tot vaststelling van verzoekers leeftijd. Dit medisch onderzoek toonde aan dat verzoeker op dat ogenblik een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Door zich ten onrechte voor te doen als minderjarige heeft verzoeker derhalve een poging ondernomen om de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Deze vaststelling alleen al, door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift, heeft reeds een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Vervolgens werd door de bestreden beslissing vastgesteld dat voor wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van het grondconflict verzoeker er niet in slaagt ook maar enig document neer te leggen ter ondersteuning van zijn relaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader eigenaar was van een loods terwijl hij in het bezit zou geweest zijn van officiële eigendomsdocumenten. Verzoekers vader zou dienaangaande een klacht hebben neergelegd, doch ook hiervan legt verzoeker geen begin van bewijs neer noch kan hij aangeven wat het vervolg van de klacht zou geweest zijn. Naar aanleiding van het eigendomsconflict zou verzoekers vader vermoord zijn. Volgens verzoekers verklaringen zou de politie een onderzoek hebben gevoerd en de twee verdachten opgepakt hebben. Ook hiervan legt verzoeker geen begin van bewijs neer, evenmin geeft hij voor het ontbreken van bewijsstukken een aannemelijke verklaring. Het ontbreken van deze stukken klemt des te meer nu verzoeker blijkens de bestreden beslissing de mogelijkheid werd geboden alsnog deze stukken bij zijn familie op te vragen, hij vervolgens een aantal stukken liet overkomen maar er geen enkel stuk is dat zijn verklaringen over het grondconflict kan ondersteunen. Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen naar aanleiding van een grondconflict.

Ook aan verzoekers vrees voor de taliban omwille van zijn tewerkstelling op de luchthaven kan weinig geloof worden gehecht. Verzoeker legde vage verklaringen af over de bedrijven voor dewelke hij zou gewerkt hebben en kan zijn werkgevers niet benoemen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: *“Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u uw werkgevers op de luchthaven, niet precies kunt benoemen. Zo vermeldt u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor het bedrijf ICC gewerkt heeft (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1 en 2). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal een eerste keer gevraagd wordt naar de bedrijven op de luchthaven waarvoor u gewerkt hebt, vermeldt u de namen Corps, Nasir Ahmad en Dain Corps (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Pas later in het interview vermeldt u dat op de petten van de werknemers van Corps de naam ECC geschreven stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet meteen naar deze naam verwijst wanneer u gevraagd wordt naar uw werkgevers op de luchthaven. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u het bedrijf van Nasir Ahmad en Dain Corps niet vermeldt tijdens uw gehoor bij DVZ.*

Ook is het niet duidelijk wat u precies bedoelt met Corps en wat voor bedrijf, instelling of organisatie uw werkgever precies was. Zo stelt u dat de plaats waar u werkte ook “drugs” werd genoemd, maar geeft u verder weinig uitleg over waarom dat zo was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien bent u er niet geheel zeker van wat er precies drugs werd genoemd. Ook is het vreemd dat Aminullah, de man voor wie u telkens in onderaanneming werkte, er geen probleem van maakte dat u van naam veranderde tijdens uw tewerkstelling voor hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Temeer daar u op een site werkte die als belangrijk doelwit voor AGE's moet worden aanzien.” Verzoekers verweer dienaangaande dat hij voor een veelvoud van bedrijven gewerkt heeft zodat het begrijpelijk is dat hij na drie jaar er niet meer in slaagt een correcte opsomming te geven kan niet overtuigen.

Hoe dan ook, zelfs indien er toch geloof zou worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling als schilder op de luchthaven van Kunduz dan nog kan worden vastgesteld dat verzoekers profiel niet van die aard is zijn vrees voor de taliban het lokale zou overstijgen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). In het relaas van verzoeker bevinden zich geen elementen die erop wijzen dat verzoekers profiel hoogstaand is waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de hoofdstad Kabul. Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoot.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, *J.H. vs. het V.K. Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

Verzoeker is een gezonde jongeman die blijkens zijn verklaringen zes jaar naar school is geweest en een opleiding tot schilder genoten heeft. Daarnaast is verzoeker van thuis uit Dari-sprekend en is hij ook het Pashtu machtig. Bovendien bezit zijn familie 13 à 14 jerib land die verpacht werden en waarvan de familie op een gedeelte van de opbrengst kan rekenen. Derhalve zijn er ook voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie geen dwingende redenen voorhanden waarom een hervestiging in Kabul geen optie zou zijn.

De twee door verzoeker bijgebrachte stukken over de veiligheidssituatie in Afghanistan doen aan het bovenstaande geen afbreuk. Zij bevestigen in tegendeel dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend is niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd waarbij de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt is. Verzoekers Belgische arbeiderscontract biedt aan het asielrelaas, gelet op wat voorafgaat, geen enkele meerwaarde.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER